

30 januari 2011

Beste lezers in Nederland, Afghanistan en Suriname,

Het is al weer een week geleden. De dagen gaan ook hier ontzettend snel. We zijn al weer aan een nieuw verslag toe. Er is deze week weer veel gebeurd waarover we jullie graag willen vertellen. Er waren vele hoogtepunten. Jammer genoeg was er ook een dieptepunt. Vanessa, een van de In de Ruimte-bewoners die in Nederland bij haar sponsorouders logeert, moest van de week opgenomen worden met een acute blindedarmontsteking. Daar kwamen vervelende complicaties bij, waarmee zij op de IC van het academisch ziekenhuis van Utrecht terecht kwam. Een schrik voor iedereen. Gelukkig kunnen we nu zeggen, dat zij inmiddels aan de beterende hand is!

Patrick, Hanneke en Judith zijn gisteren ook weer teruggekomen uit Nederland. Zodoende heeft Leida de zware verantwoording voor de zorg van de bewoners weer over kunnen geven. We zijn heel blij, dat het hier allemaal erg goed gelopen is: geen ziekte en of andere ongemakken. Voor Gert en Leida zijn deze vier weken best heel spannend geweest. Een geweldig compliment voor hen, is zeker op zijn plaats. Leida had niet alleen de eindverantwoordelijkheid over het reilen en zeilen in het tehuis, maar daarbij zorgt ze ook, dat wij goed eten en drinken, doet ze onze was (koud water) en strijk en andere nodige huishoudelijke zaken.

Gert Kos is donderdagmiddag na een indrukwekkend afscheid tijdens de 'opening' van het terras vertrokken.

Hier nog maar even een foto van ons vijven.

Het terras en Gerts afscheid

Maandag gingen de mannen weer dapper aan de gang met het laatste deel. Vorige keer schreef ik nog dat het ging om stenen van vierenhalve kilo. Ze schijnen wel zes kilo te wegen. In het gehele complex liggen er minstens 10.000!! We kunnen dus eigenlijk niet spreken van een terras, maar van een plein. Het gehele bedrag dat we opgespaard hadden om mee te nemen om te gaan klussen, zit in de materialen van dit plein!

Op de plaatjes zien we de jongens de laatste hand leggen. Gert Sijl is niet in beeld, maar hij heeft twee dagen stenen gekruid. Woensdag kon de trilplaat er over heen.

Woensdagmiddag konden we een feestje gaan vieren! Eerst werden er met de bewoners, die dat konden, ballonnen en vlaggen opgehangen, er kwam een muziekinstallatie en verlichting. Professioneel hoor!

mandoline en mondorgel komen. De (Faitje, Karan, Anoeskha, Jason, Daniëlle) zitten vol verwachting naar kijken.

Alle bewoners kwamen daarna naar beneden en onze kok Sonja trof haar voorbereidingen voor een heuse barbecue. Oom Henk, die hier alle woensdagen de avondsluiting met de bewoners doet, was met zijn vrouw en dochter uitgenodigd. Ook twee leden van het In de Ruimtebestuur waren vanavond te gast.

Op het plaatje hiernaast zie je oom Henk met zijn kinderen Millie en hem uit te

Zoals bij elke avondsluiting speelt oom Gert natuurlijk – altijd onder toezicht ook van Nandine (Krieshan op de voorgrond) – op het keyboard. Na muziek en een prachtig verhaal kwam er een programma ter ere van het afscheid van oom Gertje. Nandine droeg een gedicht voor, Karan zong een lied, het kinderkoor zong ook een lied en Sohanna deed een dans.

Tenslotte kreeg Gert een cadeau en werd er voor hem gebeden. We kunnen jullie verzekeren dat de rillingen over onze ruggen gingen. Mensen die zo veel beperkingen hebben, kunnen je ontzettend ontroeren met wat ze nog wel kunnen doen. Enkele plaatjes:

Na dit programma konden we van de tafel van tante Sonja gebruik gaan maken. In de schalen zien jullie: kippenpootjes, heerlijke salades, knoflookbroodjes, etc. Werkelijk allemaal erg lekker. Als toetje hadden we ijs. Met dank aan de mensen, die dit overheerlijke eten sponsorden!! Jullie kunnen zien, dat wanneer de hele groep buiten is, slechts de helft van het plein gebruikt wordt. Het was heerlijk toeven in de schaduw van de drie amandelbomen.

Ook gistermorgen is er dankbaar gebruik gemaakt van het plein. De bewoners werden ingezet om de blaadjes te verwijderen,, te vegen etc. Hierna zou er opnieuw buiten gegeten worden, ware het niet dat een

enorme bui daar een stokje voor stak. Maar... niet getreurd: onder het afdak voor de keuken smaakt de frikandel met mayo en ketchup net zo lekker!!

De bewoners, die vlot ter rolstoel zijn genieten ontzettend van de racebaan. Tot gisteren toe moesten ze om er op te komen nog over twee plankjes rijden (eng hoor!), maar Jan heeft daar nu een soort opritje gemetseld.

Genoeg over het plein: het is echt fantastisch geworden. Ook hiervoor aan al onze goede gevers onze hartelijke dank!

Giften

Nu we het toch over goede gevers hebben: regelmatig komen er hier mensen aan, die wat brengen. Dat is soms in de vorm van een gekookte maaltijd, soms een geldbedrag, soms een gift in natura. Volgens de tantes zijn het vaak de Hindoestaanse Surinamers die zich het lot van de mensen met een beperking aantrekken. Op het plaatje hiernaast zien jullie een gift die hier de afgelopen week binnenkwam: rijst, uien, wc-papier, broodbeleg etc. Alles kunnen ze hier gebruiken en is bijzonder welkom. In een schriftje wordt bijgehouden wat en van wie er iets binnenkomt en welke prijs daarvoor in de winkel betaald zou moeten worden. Met deze

giften en gaven wordt heel zorgvuldig omgesprongen. Hier wordt echt niets weggegooid!. Hartverwarmend!

Bij In de Ruimte is het zeker geen verpot. Er moet hard geknukt worden door bestuur, leiding en personeel. Je schrikt - met je Hollandse maatstaven – als je hoort wat b.v. tantes hier verdienen. En dat - nu ook wij merken - dat de prijzen in de winkels en aan de benzinepomp omhoog schieten. Bouterse belofde veel, maar.....

Voor wat betreft In de Ruimte hopen we op betere tijden: op nieuwe sponsors, zowel in Nederland als in Suriname. Patrick en Hanneke zijn hiervoor o.a. ook naar Nederland gegaan en doen hiervoor in Suriname hun uiterste best. Het zou toch mooi zijn als er wat meer personeel aangetrokken zou kunnen worden om aan onze bewoners een nog betere en vooral deskundige zorg te geven. Nu denken we vaak: "als dat kind" – neem b.v. Anoeskha – "in Nederland geboren zou zijn dan had ze logopedie gehad, was er iets gebeurd aan haar handjes en voetjes en zou een dokter wellicht raad weten op het eeuwige zweten van het meisje".....]. Hiernaast zien jullie haar. Karan voert haar d'r hapje eten. Ernaast zien jullie Clayton. En zo kunnen we wel voor elke bewoner een soort handelingsplan schrijven, maar voor de uitvoering is geen geld!

Een verjaardag

Van de week hadden we een verjaardag, die we wél de hele dag konden meevieren (Clayton en Graciella waren

toe en ze moet ook zelf een lied zingen.

Het kind heeft enorm van haar dag genoten en kan nu al vast gaan aftellen wanneer ze weer zo in het middelpunt mag komen staan.

jarig toen wij ons reisje in het binnenland hadden). Een verjaardag is hier iets heel bijzonders en dat wordt ook groots gevierd. Luan – de jarige – heeft ons vanaf het moment dat we binnenkwamen, verteld over haar op handen zijnde verjaardag. Nog zoveel nachtjes, nog zoveel.....Ze werd afgelopen woensdag 15 jaar: een bigi jaardag, waarop er ook een grote taart is. Hier zit ze als stralend middelpunt in haar prinsessenjurk en taart etend. De bewoners, tantes en de eventuele visite zingen haar een reeks van verjaarsliederen

Schilderen

Na het hekwerk stonden de vier deuren (aan binnen- en buitenzijde) bij het zwembad op het verlanglijstje. Deze waren geel of donkergroen in een felblauwe lijst. Door het klamme, vochtige klimaat waren ze aangeslagen met allerlei viezigheid. Een flinke schuur- en ammoniabeurt waren om mee te beginnen zeker geen overbodige luxe. Ook met deze verflus heb ik heel wat potten verf opgeschilderd. Ik sta nu totaal op 7 potten totaal.

Meestal gebeurde dit werk onder toezicht oog van enkele bewoners. Maar Isaac was toch echt mijn maatje: elke dag was hij er, hield de deuren vast en haalde de haartjes die ik weg schilderde uit mijn de kwastje. Het is zo'n lieve jongen!! Hij kan bijna niet praten, zegt soms "mooi, mooi" en ook horen we hem vaak "ome Gert" roepen. Hij dronk gezellig mee koffie met ons en als we dan weer aan het werk gingen, bedankte hij Leida voor de koffie. Waar vind je dat????

Tijdens deze klus stond ik niet in de brandende zon, maar lekker in de schaduw van het afdak (de was kan hier ook heerlijk drogen ten tijde van zware buien). De verf droogde onder je handen en dat is voor schilderwerk van grote vlakken niet echt prettig. Ik merkte dat mijn voorganger daar ook al last van gehad heeft. Van dichtbij vind ik het niet echt mooi geworden. Maar het is wel enorm opgeknapt!!

De deuren zijn keurig blauw geworden en de lijsten wit. Deze klus heb ik zaterdagmiddag afgemaakt. Nu steken de muren er rondomheen wel erg af. We moeten maar zien of we daar in overleg met Patrick nog iets aan moeten doen. Een ander klusje ligt eigenlijk al voor me klaar: op diverse plekken heeft Gert met krikemikkige gereedschappen kozijnen gerepareerd. Die moeten nu een kwastje wit krijgen.

Al met al ben ik hier dus al die tijd schilder. Tussendoor en daarna probeer ik ook wel veel bij de bewoners te zijn. Tijdens het eten kun je je hier goed beschikbaar stellen. Er zijn zoveel bewoners die geholpen moeten worden tijdens het eten. Ook heb ik een aantal middagen met de bewoners op balkon of in de huiskamer doorgebracht. De schooljeugd heeft huiswerk en dat is natuurlijk mijn echte vak hè!

Van de week heb ik met procentberekeningen gestoeid. In mijn ogen veel te moeilijk voor ze. De tafels kennen, is ook hier een probleem hoor. Verder is het bijna niet te doen voor die ukken om hun hoofd erbij te houden. Er gebeurt zoveel om ze heen!!! Ik heb bedacht, dat ik de volgende keer een ander plekkie in huis op moet zoeken. Probleem is wel, dat veel bewoners graag die aandacht krijgen en dat ook gaan opeisen. Van de week liet Lesley – de oudste bewoner - weten (via een map met allemaal afbeeldingen), dat hij wel graag op visite wilde. Dat betekent dan rolstoel op de lift, mijn kamer laten zien, een wandelingetje naar school ... en toen was het nog steeds niet genoeg, want hij wilde bij ons op de borrel (Jan had zijn glaasje al voor zich). Eind van het liedje was, dat door deze escapade een rolstoelwieletje kapot ging en dat hij nu – zeker dit weekend – niet naar beneden kon. In ieder geval heeft ie zijn uitje gehad. Dan zijn er ook bewoners, die nergens om vragen, die niet nadrukkelijk aanwezig zijn en die ik toch graag de nodige aandacht geef. Het is schipperen met wat je kunt doen hoor!

Van de week zijn we met z'n vieren naar de vreemdelingenpolitie geweest. We hebben een visum (in Nederland voor vertrek geregeld op het Surinaamse consulaat), maar toen we op het vliegveld aankwamen, meldde men ons, dat we ons voor het verstrijken van 30 dagen moesten melden. We vreesden (na al die verhalen van traagheid van het Surinaamse apparaat), dat het een lange wachttijd aan een loket zou worden, maar dat werd het echt niet. We stonden na een kleine 10 minuten weer buiten. Ieder van ons mocht blijven. Met een extra stempel in onze pas gingen we weer naar huis.

Een aantal tantes vinden ons schijnbaar te mager of ze denken aan onze vitamientjes: we hebben al lekker veel fruit uit eigen tuin gekregen. Ze komen trots aan met hun mandarijnen, bananen, sinaasappels, mango's en sterappels. Die laatste zijn niet de ons bekende rode appeltjes hoor. Nee, het zijn bruine vruchten met wit vruchtvlees. Je lepelt ze uit als een kiwi en ze smaken naar lychees. Lekker en zeker heel gezond hoor!!

Nu Gert(je) weg is, gaat Jan Rebel alleen verder. Gisteren heeft hij zo'n berg werk verzet. Zijn hempie kon je werkelijk uitwringen. Er moet gesnoeid worden en op diverse plaatsen is er nog wel wat tuinonderhoud voor hem te doen.

In grote plantenbakken heeft hij ook diverse planten uit de tuin gepot en deze sieren nu het plein op. Er was met het uittrekken van een grote boom (ooit als plantje door een van de bewoners in de grond gezet) en stukje muur gesneuveld en dat repareerde Jan gisteren. Hij zal zich de komende dagen zeker niet vervelen.

Voor de fans nog maar even een plaatje van Jan. Wat is hij al bruin hè en dat komt niet van het luieren in het Surinaamse zonnetje hoor! Op het linkerplaatje zitten Sonja en Santa (zij kan het haar van de meisjes altijd zo prachtig 'zetten'. Luan kennen jullie van haar verjaarsfeestje en Sohanna Jan, Gert

van het dansje.

*Lieve mensen, ik denk dat ik het hierbij weer ga laten. Vanuit een wat regenachtig Suriname groeten wij jullie hartelijk
Jan, Gert en Leida en Anjo.]*